

“BESLOTEN HUIS”
LOÏC VAN ZEEBROEK

OPENING Zaterdag 15 februari

14.02 - 22.03.2024

info@dauwensbeernaert.com

+32 478 56 86 26

VERNISSAGE 15 februari

15:00 talk met Philippe Van Cauteren (S.M.A.K) en Johan Vansteenkiste
(collectieberheerder ALYCHLO)

16:00 Karski Quartet

DAUWENS & BEERNAERT gallery
AV. Stalingrad 26

Loïc Van Zeebroek (Nazareth, °1994 - woont en werkt in Gent) zijn derde tentoonstelling bij Dauwens & Beernaert Gallery 'Besloten huis'

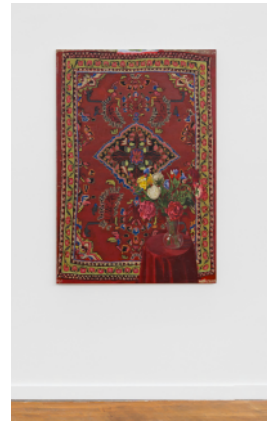
De titel van de tentoonstelling, '*Besloten huis*', verwijst naar het woonhuis als niet openbare, soms moeilijke toegankelijke ruimte, alsook naar de 'besloten hofjes' met een link naar de Hortus conclusus, een belangrijk motief in de schilderkunst van de 15de – 16de eeuw. Deze (in)gesloten tuinen beantwoorden aan een drang naar introspectie, en roepen het idee van een paradijselijke tuin, achter de muren, weg van het dagdagelijkse gewoel op.

Over Landschappen en Stillevens ...

In deze tentoonstelling is Loïc Van Zeebroek vertrokken van het landschap uit zijn kindertijd, de Schelde in de buurt van zijn ouderlijk huis en dat van zijn grootmoeder. Zijn schilderijen lijken realiteitsgetrouwe natuurzichten maar zijn geconstrueerde landschappen. Op basis van door de kunstenaar genomen foto's creëert Loïc nieuwe landschappen die een herinnering aan bestaande natuurzichten bevatten. Wat opvalt in deze natuurtaferelen is het ontbreken van levende wezens, mens noch dier zijn te bespeuren. Door het vermijden van figuren en dieren wordt het landschap met een herkenbare plaats of gebeurtenis verbonden. Het afgebeelde landschap in deze schilderijen wordt universeler. Loïc is geen narratief schilder, noch een materie-schilder maar vertrekt vanuit een conceptuele benadering van de schilderkunst. Hij onderzoekt en tast de grenzen en mogelijkheden van het medium schilderkunst af. Hij brengt geen verhaal maar onderzoekt de verhouding tussen de afbeelding en het afgebeelde waarin de herinnering een belangrijke rol speelt. Hij is zeker geen impulsief schilder maar gaat gestructureerd te werk, zonder dat hij halsstarrig vasthoudt aan een vooropgezet idee of eindresultaat. Het proces van de herinnering gecombineerd met de bedrijvigheid van het schilderen stuurt zijn werk. Regelmatig is hij ontevreden over het eerste eindresultaat waarna hij zijn schilderij overschildert met een nieuw beeld, bijvoorbeeld een geometrisch patroon. Een figuratief schilderij wordt een abstract werk. Het doek in deze tentoonstelling met het rode tapijt en vaas met bloemen is een fascinerend voorbeeld van dit weg schilderen. Het geschilderde landschap gaf de schilder geen voldoening en werd door hem weg geschilderd. Aan de randen van het uiteindelijke resultaat laat hij nog enkele restanten van het oorspronkelijke landschap zien. Zo wordt de suggestie gecreëerd dat er een tapijt over het landschap is gelegd.

Is het natuurparadijs uit zijn jeugd verdwenen en vervangen door huiselijkheid? Maar het kan ook dat het tapijt voor het landschap hangt als een gordijn voor een venster. Binnenshuis is afgesloten van de buitenwereld, de verinnerlijking waar de kunstenaar naar verlangt. Zijn wereld speelt zich af in zijn hoofd en niet zozeer in de realiteit. De realiteit is enkel een vertrekpunt. In dit schilderij combineert hij het landschap met het stilleven. De vaas met bloemen refereert naar de natuur, de bloemen zijn echter weggesneden uit hun biotoop en verplaatst naar een interieur. Heel mooi is ook hoe de bloemen en het bloemenmotief van het tapijt in elkaar overvloeien. Een aantrekkelijk tafereel maar ook geladen met spanning.

Met dit alles speelt Loïc een subtiel spel, niets is zoals het lijkt. De omschrijving van het landschap door dichter Rutger Kopland typeert de landschappen van Loïc Van Zeebroek:

‘Voor mij is de vraag altijd nog waarom ik mij zo aangetrokken voel tot dit landschap. Het vervult mij met diepe rust en tegelijkertijd geeft het mij een gevoel van hevige onrust - alsof ik geconfronteerd word met een ten diepste onvervulbaar verlangen. Als ik zo om me heen kijk, denk ik: zo is het. Dit blijft. Ik zou bij wijze van spreken graag bij dit blijvende willen horen. Tegelijkertijd besef ik: ik hoor er niet bij, ik zal er nooit bijhoren, dit is de zogenaamde objectieve werkelijkheid waar ik als subject geen deel aan heb’

(Kopland in gesprek met Piet Piryns 1988)

In één van de tentoongestelde werken heeft Loïc Van Zeebroek éénzelfde landschap achtmaal geschilderd. Deze vermenigvuldiging van het beeld werd reeds toegepast in vroegere werken. Van Zeebroek tast hierbij de grenzen van het schilderen, van het afbeelden af. Het onderzoeken van de verhouding tussen werkelijkheid en afbeelding. Kan hij één landschap achtmaal exact identiek op één doek schilderen en waar liggen de kleine verschillen en verschuivingen? Door de herhaling van hetzelfde beeld leidt het resultaat tot een zekere abstractie van het afgebeelde. Wijst deze verdubbelingen op een rekken van de tijd, een poging om de herinnering vast te houden en te laten inwerken?

De kunstenaar die met intensiviteit hetzelfde landschap schildert en de toeschouwer die de tijd moet nemen om het beeld als geheel te aanschouwen. Door de herhaling wordt gepoogd een zeker objectiviteit te bereiken maar toch gaat het hier in de eerste plaats om verinnerlijkte landschappen. Hierdoor kan de schilder niet tweemaal een identiek landschap schilderen. Is het landschap an sich het belangrijkste element of een decor dat dient als achtergrond voor verwoording van existentiële ervaringen van de ik?

Nog meer dan in zijn landschappen suggereert de schilder een afwezigheid, of een 'voorbij aanwezigheid' in zijn stilleven. De objecten op de stilleven lijken zo weggehaald uit grootmoederstijd en zijn bevroren beelden geworden. Als kijker voel je dat er een menselijke aanwezigheid is geweest of gaat komen. De oude versleten stoel waarop zoveel mensen hebben gezeten en misschien nog zullen zitten. Van Zeebroek's stilleven zijn eerder verstilde acties, zuivere stillevens. De objecten worden door de schilder in een onbestemde ruimte geplaatst. De dingen verschijnen zoals ze buiten het beeld nooit te zien zijn, ze krijgen er een betekenis die ze 'in de wereld' nooit hebben. De stilleven van Loïc worden gekenmerkt door eenzelfde unheimlichkeit als zijn landschappen, met soms een surrealistische of magisch-realistische toets. Voorstellingen die wel mogelijk, maar niet waarschijnlijk zijn. Het sluitstuk van deze reeks schilderijen wordt gevormd door een klein donker werk waarvan het afgebeelde niet onmiddellijk zichtbaar is. Bij nader toezien gaat het om een schedel en de enige menselijke aanwezigheid in de hier tentoongestelde werken. De schedel is in de kunst het symbool voor de vergankelijkheid. Het paradijs dat de kunstenaar van zijn kindertijd heeft willen weergeven is definitief voorbij. Het verlangen naar het ouderlijke huis is nog wel aanwezig en wordt versterkt door de wens naar een nieuw warm nest met verbondenheid. Maar de twijfel hieraan ligt aan de grondslag van deze schilderijen. Het paradijs is enkel nog te vinden binnen de schilderkunst.

Loïc Van Zeebroek is de schilder van ‘bedachtzame beelden’ in de betekenis van Hanneke Grootenboer in haar beschrijving van een schilderij van Hendrick van der Burch (Hollands interieur +/- 1660): ‘een beeld dat niet onmiddellijk een verhaal vertelt of een betekenis uitdrukt, maar dat door zijn vorm en materiaal een gedachtegang weergeeft.’ De schilderijen van deze kunstenaar filosoferen in visuele termen over de grenzen van het representeerbare en van de schilderkunst als zodanig.

Deze kunstenaar spoort de kijker om aandachtig en langzaam naar zijn schilderijen te kijken.

Loïc Van Zeebroek is een conceptuele schilder die het medium schilderkunst anno 2025 onderzoekt maar tevens zijn persoonlijk gevoelsleven vorm geeft. Dit maakt van hem een interessante, boeiende kunstenaar.

Johan Vansteenkiste (met dank aan Ann Cherlet en Loïc Van Zeebroek)

Over Loïc Van Zeebroek

De schilderijen van Loïc Van Zeebroek (1994, MFA St.-Lucas Gent) bevragen de (re) constructie van het beeld, die zich beweegt van figuur naar abstractie en vice versa.

Het werk van Van Zeebroek creëert een vacuüm – een ruimte zonder druk. Door het gebruik van het historisch beladen medium schilderkunst weet hij, door middel van een zorgvuldige selectie en eliminatie, ruimtes voor contemplatie te creëren. Zijn werk vertrekt van romantische landschapsschilderkunst en zelfgemaakte en gevonden educatieve geografische beelden. Door deze bronnen te ontdoen van hun oorspronkelijke teleologie en adjectieven, creëert hij zowel in zijn figuratieve als monochrome werk ruimte voor reflectie en introspectie. Als je goed luistert naar zijn werk, kun je de stilte horen.

Het werk van de kunstenaar maakt deel uit van de collecties van Museum Voorlinden, SMAK (Gent), Mudel (Het Museum van Deinze en de Leiestreek) en gerenommeerde privécollecties in België, Nederland, Dallas en Zwitserland.

Dit jaar neemt Loïc onder andere deel aan de tentoonstelling "Painting After Painting - Hedendaagse Schilderkunst in België" in het SMAK en Sint Denijs City.

